

CHAMPS-ÉLYSÉES.

Korhadtt falépcsők löktek ide
(úgy futkostam tördelett fokalkon,
mint odvas fogsorban a bacillus),
meg vak csapdák: ócska házak.
Menekülőben ráakadtam
a tizenharmadik század
összes faragott köveire
s még csak ez kellett.

Itt nézem most a sikló rendet.
Kemény padra ejtve
kinálgattam nyomorom, ismeretlenségem
és sorsomat, mi vékonyka fonál.
Másfajta emberekre bámulok,
akiknek sorsa drótkötél,
ruhája kockás, cigarettája ópium
és testhez álló hölgye drága ékszer.
Gyűlölet nélkül nézem őket,
ha nem is túlmagy örömmel.

Hőség — legiszonyubb licitáció — hőség!
Izzó üveglapok élei vihognak,
tarkómra sújt az izzadtság-guillotine
s összelapulok,
mint forró lúgban a vászon.
Elfoszlanak a drótkötél-sorsok,
honnét jöhettek, már nem kutatom.

Egyszerre Gödöllő — a villa — tizenöt éves lettem.
Hűs nyugalom, heverőszék a diófa kövér lombja alatt
s anyám — mennyivel fiatalabb! — hív uzsonnázni.
Apám — mennyivel fiatalabb! — ingujjasan pesti lapot olvas a verandán,
fölnéz s megkérdi, ne ránduljunk-e este Babatra?

Közben fény- és karosszéria-Niagarákat látok
itt, előttem, szakadatlanul,
a Champs-Élysées ragyogó makadámján.
Pörkölt gumiszag

motor-szívek ketyegnek

tülkök okarinái,

a rendőr fehér karmester-botja
olykor merev habokra osztja
a hömpölygést is.

Kiittam hideg kávé
s apámnak felelek: nem, ne menjünk Babatra,
tizenhárom év múlva Párizsba leszek,
meg kell tanulni franciául, gyorsan.

IDŐ, hideg kéjenc te,
okleveles inkvizitor,
kattants vissza, kezdjük újra...

Mert nem rajtam múlt, jaj, nem rajtam,
én nem akartam

sem akkor, sem azóta,
hogy a versem olyan legyen,
mint egy vasuti katasztrófa:
tört sín az ütem, roncs a málna,
szilánkra zúzott kocsik a sorok
s hiába tilt pár konok
rím-szemafór a pályára —
hever,

huszonnyolc halott,
körül már huszonnyolc halott
aki mind én vagyok.

(Páris.)

Gál László.